

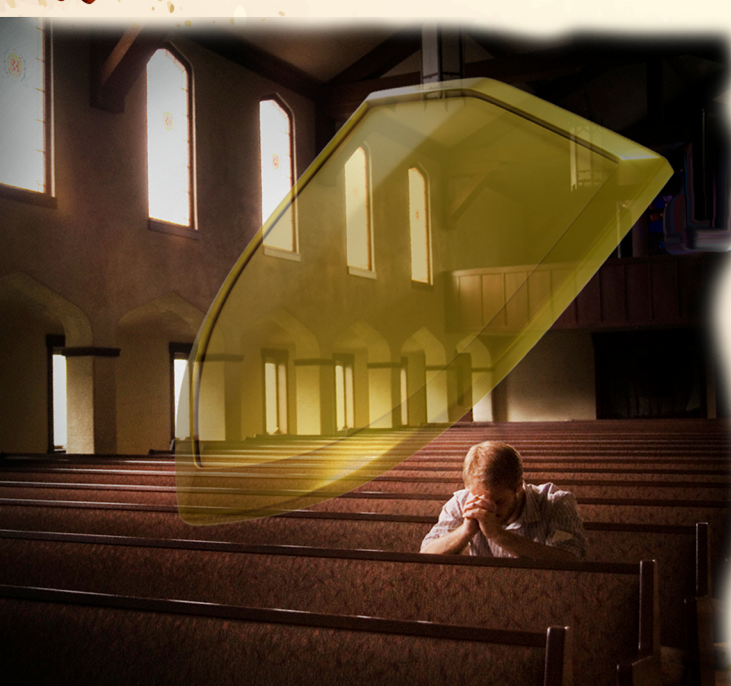
Jak je tvůj přibytěk milý,
Hospodine zástupů!
Má duše zmirá steskem po
Hospodinových nádvořích,
mé srdce i mé tělo plesají
vstříc živému Bohu!
Vždyť i vrabec přístřeší
si najde, vlaštovka si staví
hnízdlo u tvých oltářů,

aby svá mlád'ata zde uložila, Hospodine
zástupu, můj Králi a můj Bože!
Blaze těm, kdo bydlí ve tvém domě,
mohou tě zde vždycky chválit.
Blaze člověku, jenž sílu hledá v tobě,
těm, kteří se vydávají na pout'.

Když Dolinou balzámovníků se
ubírají, učiní ji prameništěm,
včasný déšť ji halí pozeňáním.
Pokračují stále s novou silou,
objeví se před svým Bohem na
Sijónu. Hospodine, Bože
zástupů, slyš modlitbu mou,
naslouchej, Jakobův Bože!
Ty jsi štít náš, Bože,

pohled', na tvář svého pomazaného
rač shlédnout. Den v tvých
nádvořích je lepší než
tisíce jinde; raději chci stát před
prahem domu svého Boha,
než prodlévat v stanech svévolnosti,
vždyť Hospodin Bůh je štít a slunce,
Hospodin je dárce milosti a slávy,
žádné dobro neoděpre těm, kdo žijí
bezúhonně. Hospodine zástupů,
blaze člověku, jenž doufá v tebe!